

Pesti utca

A Belvárosban a Ferenciek tere is egyike azoknak a helyeknek, ahol galambok tanyáznak. Tavaszias napsütésben valósággal a velencei Szent Márkus teret idézi emlékünkből ez a látvány. Amikor a Ferenciek templomában elharangozzák a delet, sorra jönnek a galambok pártfogói. Először fiatal lány érkezik. Két szőke hajfonata vállát veri. Papírtölcsérből tiszta búzát szór a galamboknak. A galambok már ismerik, mind köréje röppennek, s szedegetik a magot. Utána öreg nénike vörös tengeriszemeket szór közibük. Ezt is szépen elfogyasztják. Majd dajka jön, talpig fehérbe öltöztetett aranyos kisbabával. Ők sárga köles-szemeket hajigálnak szét marokkal. A baba jobban fél a galamboktól, mint azok őtől. Munkásember a déli kenyérmaradékát morzsálja szét közöttük. Majd ismét nagyszemű, sárga kukoricát hoz egy fiatalasszony. Öreg úr a kabátja zsebéből markolássza ki a galambcsemegét.

Két-három óra hosszán át így etetik – néha többen is egyszerre – a Ferenciek teri galambokat, s azok – szegénykéik – már röpnél is alig bírják a kövérségtől.

Arra gondolunk, hogy mindig, mindenütt, még ebben is az a nagyon emberi tulajdonság fejeződik ki, hogy annak szívesebben adunk, akinek már amúgy is van. A jól táplált, ápolat gyerekeket még idegenek is csokoládéval tömik, s a szegény kültelki galambokra senkise gondol.

•

A négyéves Magdival ingerkedik a boltos, hogy adja oda testvérkéjét, aki most született, kap érte egy narancsot.

– Tudja mit – felel az értelmes kislány –, adja ide most a narancsot és ha megint születik testvérem, azt odaadom.

•

Budapest milliós nagyváros. Székesfőváros. Megvan a maga egyéni jellege. Egyenlő önmagával. Páratlan és egyetlen a maga nemében, s egy-egy részéről el lehet mondani, hogy sehol a világon nem képzelhető el másutt, csak itten. De ezen az egységen belül vannak különböző részei, melyek más

és más helyre, más és más légkörre emlékeztetnek. Van Budapestnek párizsi, londoni, berlini, bécsi, konstantinápolyi részlete is, s ha az árnyalatokat nagyon firtatjuk, sok más nagyváros és kisváros légkörére bukkanunk egy-egy tér vagy utcarészletnél, s van egy kedves, mulatságos utcája a II. kerületben, ahol pontosan megtaláljuk a vidéki magyar kisvárost.

Ez az utca a Petrezselyem utca. (A címe is milyen vidékies.) Mindössze negyven lépés hosszúságú zsákutcácska, s bogárhátú, apró házacskaival, zöld zsalugáttereivel, kiskapuival és kiskertjeivel hű képét adja a magyar vidéknek. Olyan ez az utcácska, mint valami „mintautca”. Annak idején, az 1896-os világkiállításon a magyar falvakat mutatták be ilyen „mintában”. Akinek nincs módjában vidékre utazni, itt hamisítatlan magyar levegőt szívhat, s ajánljuk az idegenvezetőknek, hogy mutassák meg a külföldieknek is. Bizonyára nagyon tetszik majd nekik.

1934. április 24., kedd, 6. old.

Körkép és korkép

Egyik utcai fülkében egy férfi telefonoz. Miután elvégezte a beszélgetést, nyugodtan helyére teszi a kagylót, és ki akar jönni a telefonfülkéből. Igen ám, csakhogy nem lehet. Az üvegajtó megmakacsodott, bezárult. Nem képes kinyitni és ott hápog, kapkod levegő után, mint szárazra dobott hal. Kétségbeesetten próbálja feszíteni az ajtót, de az nem enged. Csapdába került. Elhagyatott könyék, nem sok járókelő sétál arra, de azért néhányan mégis összeverődnek, és próbálják kiszabadítani a kénytelen foglyot szorult helyzetéből. Az ajtó nem enged.

Közben valaki – nyilván ismerős – elszaladt a fogoly feleségéért, hogy értesítse a „szerencsétlenség”-ről. Az asszony dúltan-ziláltan rohan az esemény színhelyére, s ki tudja miféle gyermekkori rossz emlék hatása alatt, valósággal idegrohamban, sírva, zokogva döngeti a bezárt ajtót. Már a gyerekek is ott jajgatnak körülötte. A drága, vastag üveget senki se meri betörni. Mi lenne, ha meg kellene fizetni a kárt? A fogoly kiabál, integet, de egyet-